

валъ бѣлобради старци, непревилъ ги сънь и до късна полунощъ ?

— Не току тъй старитѣ сж казвали: добрия домъ по пѣтела ще го познаешъ.

На изтокъ подранила зора збагри проведрени небосклони и Петъръ Габара стана.

Пакъ заскрибуцахъ колата. . .

XV.

Петъръ Габара се настани на най-горния катъ въ кжщата на Андрея Поряза. Хубава кжща, добъръ другаръ, ала не е като у дома си. Мжчно се свиква въ чуждъ домъ и съ тжга по изгубенъ синъ. И тая скръбъ го чуждѣше отъ свѣта. Самъ въ своята стая се чувствуваше по-леко. Презъ день както и да е. Но приближи ли вечеръ — задушваше го нѣщо. Тогава не го свърташе да стои на едно мѣсто, а и не му се излиза на улицата. Да му е въ Добруджа, срѣдъ безпредѣлни равнини, где погледа се топи въ далнини; где никого не би срѣщналъ, кога излѣзе — не би се завърналъ предъ здрачъ въ кжщи. Ала тукъ, гдето на всѣка крачка се срѣщатъ хора, не му се нравѣше и не искаше да излѣзе. Той не обичаше столицата по това време, когато обитателитѣ на гогѣмия градъ, всякашъ по заповѣдъ сж плъпнали по стжгди и улици, засуетили се, кой знай по какво; шуратъ се насамъ натамъ; зяпатъ по витрини и кръстопжтища; влизатъ и излизатъ изъ разни локали; мѣрнатъ се тукъ, отзоватъ се тамъ и сноватъ изъ широкитѣ улици, безъ да знаятъ за какво сж излѣзли и кждѣ отиватъ. Противна му бѣ столицата презъ такива пошурѣли часове. И не излизаше изъ кжщи.

Дълго снова напредъ назадъ изъ стаята си Габара съ оборена глава и пѣхнати палци въ ржжавитѣ на жилетката си, па изправи се предъ прозореца да погледа навънъ къмъ полето.